

На захист української мрії

До річниці Акту злуки Української Народної Республіки і Західно-Української Народної Республіки та битви під Крутами

Після Галицько-Волинського князівства українська земля століттями була поневоленою чужоземцями, а її народ постійно чинив їм супротив. Тож коли в кінці 1980-х – на початку 1990-х років захиталися підвалини під радянською імперією, українці, активізувавши свої зусилля, зуміли 24 серпня 1991 року створити довгождану незалежну Державу.

Реальний шанс здобути перемогу мало покоління українців у 1917-1921 роках. Створена у березні 1917 року Центральна Рада, згуртувавши навколо себе національно-демократичні сили, активно підключилася до політичних процесів того часу. Водночас, як свідчать факти, її лідери, в тому числі М. Грушевський, В. Винниченко, не маючи достатнього досвіду в питаннях державного будівництва, не встигали в своїй теоретичній і практичній роботі за розвитком українського національно-визвольного руху. Вони свідомо гальмували просування України до самостійності й формування регулярного війська, з довірою ставилися до російської демократії, забувши добре відому істину, що „російська демократія закінчується там, де починається українське питання”.

Лише 9 (22) січня 1918 р. Центральна Рада, після нападу більшовицьких військ на Українську Народну Республіку в грудні 1917 р., прийняла IV Універсал і проголосила незалежність УНР. Цим документом Україна не лише утверджувалась як держава, а й виходила на міжнародну арену, шукаючи підтримки у світового співтовариства.

Розпочавши війну, більшовики рухалися на Київ двома групами. Одна – через Харків і Полтаву, інша – Курськ, Бахмач. Підступи з півночі на Київ у районі станції Крути боронили Перша українська військова юнкерська школа імені Богдана Хмельницького та Перша сотня Студентського куреня, сформованого зі студентів-добровольців

Українського національного університету Св. Володимира та гімназистів старших класів на чолі з сотником Омельченком. Загальне керівництво здійснював сотник А. Гончаренко. Є відомості, що під час бою, який розпочався вранці 16 (29) січня 1918р., до них приєдналося 80 добровольців із підрозділів місцевого Вільного козацтва (села Хороше озеро, Кагарник, Пліска). Професор В. Улянич, який нині досліджує події під Крутами, стверджує, що загальна кількість українського війська на полі бою була до 1065 чоловік.

Факти свідчать, що не дивлячись на нерівні сили, юні українці відстоювали свої позиції героїчно. Бій тривав до пізнього вечора. Наступ ворога зупинено. Зібрали пораних та вбитих і від'їхали у своїх ешелонах на Київ, залишаючи понівечені та підірвані колії і мости. Затримавши ворога на чотири дні, юнаки дали змогу Центральній Раді укласти Берестейський мир, що подовжив вік Українській державі.

Згодом з'ясувалося, що одна чота студентів, відступаючи у сутінках, вийшла на станцію Крути, потрапила в полон і була розстріляна за наказом більшовицького командувача П. Єгорова. Нападники забрали ховати загиблих українців, залишивши їхні тіла для залякування населення.

Подібне українська історія вже знала. У 1708 р. російські вояки знищили всіх мешканців гетьманської столиці І. Мазепи міста Батурина, а трупи для остраху місцевого населення на плотах відправили вниз по річці Сейм, води якої були червоні від крові.

За одними даними під Крутами загинуло близько 300 українців. В. Улянич називає іншу цифру – 97. Якщо врахувати 24 юнкера, розстріляних і закатованих більшовиками в селі Літки, – 121. У березні 1918 р. українська влада, повернувшись до Києва, перепоховала загиблих на Аскольдовій могилі. Нині день пам'яті Героїв Крут – це данина всім

полеглим за Україну.

Боротьба за незалежність тільки починається. Попереду були серйозні випробування як в Наддніпрянській Україні, так і в Галичині, Північній Буковині і Закарпатті.

У ніч з 31 жовтня на 1 листопада 1912 р. українці на чолі з сотником Д. Вітовським, скориставшись революційною кризою у Відні, випередивши поляків, взяли під свій контроль Лівів. 11.11.1918 р. сформовано виконавчий орган – Державний секретаріат на чолі з К. Левицьким, а 13.11.1918 р. затверджено Конституційні основи, згідно з якими держава отримала назву Західно-Українська Народна Республіка (ЗУНР). Президентом став Є. Петрушевич.

Але над молододою республікою, як і над УНР, нависла загроза втрати державності. Все це вимагало єднання Сходу і Заходу. Керівництво ЗУНР, підтримане населенням, розпочало переговори з Києвом ще за часів П. Скоропадського. Після перемоги антигетьманського повстання вони продовжувались з Директорією УНР. На початку грудня 1918 р. у Фастові був укладений „передвступний договір” про „Злуку обох Українських держав в одну державну одиницю”. ЗУНР і УНР заявили про свої наміри: перший – увійти зі всім населенням і територією до УНР; другий – прийняти територію і населення ЗУНР як складову частину держави до УНР.

03.01.1919 р. Українська Національна Рада ЗУНР у м. Станіславі (нині Івано-Франківськ) затвердила „передвступний договір” і прийняла ухвалу про Злуку і доручила уряду ЗУНР завершити офіційне укладання договору у Києві.

22.01.1918 р. Директорія видала Універсал, у якому оповіщала про злиття в Єдину державу – Українську Народну Республіку Галичини, Буковини, Закарпаття та

(Початок. Закінчення на с.2.)

(Закінчення. Початок на с.1.)

Надніпрянської України. Того ж дня на Софіївському майдані було проголошено Злуку українських земель та утворення Єдиної незалежної держави. 23.01.1919 р. Трудовий Конгрес затвердив об'єднання УНР і ЗУНР. ЗУНР дістала назву Західна область УНР.

Через воєнний стан практичне злиття двох державних організмів відкладалося на майбутнє – до скликання Всеукраїнських установчих зборів. Злука не означала, що УНР стала унітарною або федеративною

державою. На жаль, ця історична подія мала чисто символічний характер і до справжнього об'єднання тоді не дійшло, оскільки ЗУНР і УНР втрачали позицію за позицією, територію за територією.

Акт злуки мав великий заряд енергії для подальшої боротьби українського народу за свою державність. Він надихав патріотів України, вояків УПА, національно-демократичні сили в кінці 80-х на початку 90-х років. Під національного піднесення в ті часи припав на 21.01.1990 р., коли організовані

Народним Рухом України, люди утворили „живий ланцюг” від Києва до Львова, підтвердивши непохитність українців у своїх намірах здобути незалежну державу.

Нехай і сьогодні 90-а річниця Акту злуки надихає нас на натхненну працю, навчання задля розбудови міцної, багатой, демократичної України.

Олег ПОРОВЧУК,
доцент кафедри українознавства

Нагорода за наукові здобутки

Постановою Президії Академії наук вищої освіти України ректору НУВГП Василю Арсентійовичу Гурину присуджено нагороду Ярослава Мудрого за визначний здобуток у галузі науки і техніки.

Василь Гурин – доктор технічних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, академік Академії наук вищої освіти України. Коло його наукових інтересів – експлуатація і надійність систем водного господарства та гідромеліоративних систем. Він уперше розробив цементно-піщану ізоляцію внутрішніх стінок водопровідних труб періодичного режиму подачі води, способи і пристрої попередження гідралічного удару трубопровідної мережі; виконав фундаментальні дослідження опору засувок для

мережі; склав відомчі норми і рекомендації з експлуатації закритої мережі та догляду за ріками. Є автором 205 наукових і методичних праць, 75 винаходів. Створив наукову школу. Під його керівництвом семеро науковців захистили кандидатські дисертації.

На адресу ректора також надійшов лист від міністра освіти і науки Івана Вакарчука, в якому той висловив подяку за розуміння та підтримку ініціатив міністерства, спрямованих на вирішення проблем і подолання викликів, з якими стикаються не лише працівники освіти та науки, а й усе українське суспільство. Це, зокрема, підтримка незалежного оцінювання якості освіти та утвердження української мови як державної в діяльності вищих навчальних закладів України.

Нові видання

Кожного року НУВГП поповнює свій книжковий фонд новими книгами. На початку нового 2009 року редакційно-видавничий центр університету розпочав роботу над випуском нових видань.

Так, вже видано кілька підручників, зокрема Г.Г. Герасимова „Гідралічні та аеродинамічні машини”, С.В. Кравця та В.Д. Кириковича „Теорія руйнування робочих середовищ”, А.Ю. Якимчук „Планування діяльності підприємств у сфері товарів та послуг”.

Побачив світ і навчальний посібник „Термодинаміка та теплопередача”, авторами якого є М.А. Приходько та Г.Г. Герасимов.

Виданий також збірник тез всеукраїнської науково-практичної конференції „Актуальні проблеми теорії і практики менеджменту в умовах трансформації економіки”.

Добром зігрите серце

Рівненська міська організація Товариства Червоного Хреста висловлює щиро вдячність колективу НУВГП за участь у благодійній діяльності міської організації Товариства.

Завдяки Вашій фінансовій підтримці та підтримці інших організацій і підприємств надано допомогу різним категоріям соціально незахищених громадян міста на суму 49756 грн.

Впродовж 2008 року міською організацією проведено 38 благодійних акцій, 15 акцій санітарно-просвітницького характеру.

До проведення акцій долучалися учні шкіл та студенти вищих навчальних закладів міста. Так, разом із студентами Вашого університету проведена акція „Святий Миколай” для дітей, що лікуються в обласному протитуберкульозному диспансері. Для них були закуплені канцтовари, художня література, підручники та фрукти на суму 2 тисячі гривень. Представники студентської ради НУВГП Юлія Кравчук та Андрій Логашук разом з працівниками обласної організації Червоного Хреста відвідали дітей, які лікуються в обласному туберкульозному диспансері. Вони привітали діток зі святами та передали їм подарунки від студентів факультетів прикладної математики, будівництва та архітектури, менеджменту, механіко-енергетичного – книги, іграшки, ігри та солодоші.

Патронажною медичною службою міської організації за 2008 рік виконано вдома 2184 призначення дільничних лікарів самотнім громадянам похилого віку, інвалідам різних категорій, учасникам війни.

На обслуговуванні 17 патронажних медичних сестер міської організації перебуває 1605 громадян, з яких 302 є немобільними та потребують сторонньої допомоги по дому. Таку допомогу їм надають 40 соціальних робітників, які працюють у міській організації на оплачуваних громадських роботах.

Сподіваємося на подальшу плідну співпрацю з Вами в ім'я милосердя і гуманізму.

Світлана БОГОРОДИЦЬКА,
голова Рівненської міської організації Товариства Червоного Хреста

Досвід, поцуплений на енергію

Виповнилося 60 років Григорію Івановичу Сапсай - проректору з науково-педагогічної роботи, регіональних і міжнародних зв'язків

Мої роки – моє багатство... У цій, здавалося б, заспіваній фразі, чимало істини.

Ось лише неповний перелік здобутків ювіляра - кандидат технічних наук, доцент, член-кореспондент Академії інженерних наук, член-кореспондент Академії будівництва, заслужений працівник освіти, почесний працівник Держводгоспу, член Географічного товариства України, професор кафедри гідромеліорацій, нагороджений знаками Міністерства освіти і науки України „Відмінник освіти „ та „Петро Могила”...

Народився Григорій Іванович 15 січня 1949 р. у м. Ічня Чернігівської області в родині Івана Сергійовича та Лідії Василівни.

Зі шкільної лави він захоплювався точними і природничими науками, тому й вирішив обрати професію, що поєднувала б їх. У 1964 р. вступив до Прилуцького технікуму гідромеліорації та електрифікації сільськогосподарського меліорацій, який закінчив у 1968 р. У цьому самому році вступив на гідромеліоративний факультет Українського інституту інженерів водного господарства, який закінчив з відзнакою у 1973 р.

Ставши дипломованим спеціалістом, Г. І. Сапсай не залишив стіни альма-матер, а почав працювати молодшим науковим

співробітником науково-дослідного сектору університету. Ця посада вимагала нових теоретичних знань, тому Григорій Іванович вступив до

аспірантури при кафедрі сільськогосподарських гідротехнічних меліорацій, яку закінчив у 1976 р.

З того часу він працює на цій кафедрі асистентом, старшим викладачем, доцентом, професором. Г. І. Сапсай захистив кандидатську дисертацію „Дія дренажу та розрахунок його параметрів у дерново-підзолистих глеевих ґрунтах Західного Полісся України”.

У 1994 р. Григорія Івановича

призначили заступником декана заочного відділення гідромеліоративного факультету. Упродовж 1995–1999 рр. він обіймав посаду проректора з економіки Української державної академії водного господарства.

Протягом 2000–2003 рр. – заступник директора з наукової роботи і регіональних зв'язків Інституту водного господарства Українського державного університету водного господарства та природокористування.

Упродовж 2003–2005 рр. Г. І. Сапсай був директором Центру міжнародних і регіональних зв'язків нашого університету. У грудні 2005 р. Григорія Івановича призначили проректором з науково-педагогічної роботи, міжнародних та регіональних зв'язків, на цій посаді він перебуває і зараз.

Завжди виважений і толерантний, він заслужив повагу колег і студентів не тільки за професійні, а й за суто людські якості.

Григорій Іванович активно працює і як науковець. Він є автором понад 110 наукових і науково-методичних праць, присвячених питанням меліорації ґрунтів гумідної зони. Його наукові розробки увійшли до кількох рекомендацій і нормативних документів та реалізовані у понад 100 проектах гідромеліоративних систем.

Викладач і науковець

Доктору технічних наук, професору кафедри гідромеліорацій Миколі Олексійовичу Лазарчуку виповнилося 60 років.

Народився він 14 січня 1949 р. в с. Степань Рівненської області. У 1966 р. закінчив середню школу і вступив до Українського інституту інженерів водного господарства, який з відзнакою закінчив у 1971 р.

Після закінчення інституту вступив до аспірантури УІВГ. В 1971 р. був призваний до лав Збройних Сил, демобілізувавшись, поновився в аспірантурі. Науковими керівниками молодого вченого були доктор технічних наук, професор А. М. Анголь та кандидат технічних наук, професор Г. С. Потоцький.

Після закінчення аспірантури працює на кафедрі гідромеліорації молодшим та старшим науковим співробітником, асистентом, старшим викладачем, доцентом. У 1978 р. Микола Олексійович захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата сільськогосподарських наук, а у 1992 р. - дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора технічних наук.

З цього часу працює професором кафедри гідромеліорацій. З липня 1995 по червень 2000 р. завідував кафедрою гідромеліорацій, а в 2000–2004 роках був директором Інституту водного господарства НУВГП.

М. О. Лазарчук є членом спеціалізованої ради по захисту докторських і кандидатських дисертацій, академіком Академії будівництва України.

Вчений активно займається міжнародною науково-педагогічною діяльністю. Він був національним

координатором об'єднаного Європейського проекту TEMPUS – «Створення навчальної мережі для підвищення кваліфікації працівників водного господарства». В рамках цього проекту покращилась матеріальна база університету, підвищується професійний рівень працівників університету та студентів.

М. О. Лазарчук опублікував більше 150 наукових та методичних праць, має авторські свідоцтва. Він досвідчений науково-педагогічний працівник, переможець університетських методичних конкурсів. На високому науково-методичному рівні педагог виконує і навчальну роботу. Підготовлені ним студенти ставали переможцями і призерами всеукраїнських та міжнародних олімпіад з гідромеліорації.

Микола Олексійович є автором навчальних посібників з курсу гідротехнічних меліорацій, які використовуються багатьма навчальними закладами України. Він відомий фахівець в галузі осушення земель та використання водних ресурсів, керівник наукової школи. Його наукові розробки з значним економічним ефектом впроваджені в практику проектування та експлуатації гідромеліоративних систем.

За свою плідну наукову та педагогічну діяльність нагороджений знаком «Відмінник освіти України», Почесними грамотами Кабінету Міністрів, Міністерства освіти та Держводгоспу України.

Кафедрі землеустрою, геодезії та геоінформатики - 70 років

Кафедра розпочала свою навчальну, методичну та наукову діяльність як самостійна одиниця у складі Київського інженерно-меліоративного інституту в 1938 році. У її штаті на той час були лише завідувач, старший лаборант та препаратор, які проводили заняття з геодезії та топографічного креслення.

Він є членом редколегії шести фахових науково-технічних збірників, заступником голови науково-методичної комісії за фаховим напрямом МОН України, членом експертної Ради Вищої атестаційної комісії України.

Зараз кафедра носить назву – землеустрою, геодезії та геоінформатики. Тут створена

інженерних об'єктів,

- системне моделювання розвитку міських територій та сільськогосподарських земель,
- врахування інженерно-геологічних процесів при грошовій оцінці земель та об'єктів нерухомості,
- управління станом природно-техногенних систем,
- математичне моделювання продуктивних та інших процесів у природно-техногенних системах,
- моніторинг меліорованих земель та природно-техногенних систем.

На кафедрі створена лабораторно-практична база з новими пристроями та обладнанням. Тут функціонує галузева науково-дослідна лабораторія геодинаміки та геоінформатики, ліцензована Держкомземом і Міністерством екології та природних ресурсів України на виконання топографічно-геодезичних, картографічних, землевпорядних та земельно-оціночних робіт.

Кафедра співпрацює з багатьма українськими та зарубіжними навчальними та науковими закладами, а її працівники беруть активну участь у всеукраїнських та міжнародних наукових конференціях.

Гордістю факультету землеустрою та геоінформатики є його студенти та випускники. П'ятикурсники факультету щорічно стають призерами Всеукраїнської студентської олімпіади зі спеціальності „Землевпорядкування та кадастр”. Студентка Оксана Маліновська виконала норматив майстра спорту України з гирьового спорту, стала бронзовою призеркою чемпіонату України 2007 року та срібною призеркою чемпіонату світу 2008 року.

Чимало випускників кафедри працює на керівних посадах в обласних та районних управліннях земельних ресурсів, керівниками державних, комунальних, приватних землевпорядних, виробничих організацій, науковими та педагогічними працівниками.

Людмила БОРИСЕНКО

Першим завідувачем кафедри був професор М.І. Товстоліс. Згодом її очолювали професор Микола Відувєв та доцент Іван Козьмін.

Новий етап розвитку кафедри розпочався у 1959 році, коли інститут перебазувався в Рівне і отримав назву Український інститут інженерів водного господарства.

Починається збільшення набору студентів за рахунок відкриття спеціальностей, збільшується штат кафедри.

У 1987 році кафедру очолив кандидат технічних наук, доцент Петро Черняга (згодом – доктор технічних наук, професор). За його ініціативою у навчальному закладі відкриті нові спеціальності – „землевпорядкування” (1992) та „геоінформаційні системи і технології” (2002). У 2003 році Петро Черняга став першим деканом новоствореного факультету землеустрою та геоінформатики.

наукова школа з прогнозування розвитку теорій з урахуванням їх функціональних властивостей та впливу геодинамічних процесів, яку очолює професор П.Г. Черняга, функціонує аспірантура, через яку підготовлено чимало кваліфікованих кадрів.

На кафедрі працює 3 доктора наук, професора, 14 доцентів і кандидатів наук, які читають понад 50 навчальних дисциплін.

Напрямами наукових досліджень кафедри є:

- моделювання геодинамічних процесів за результатами геодезичних вимірювань,
- врахування тропосферної, іоносферної, електрооптичної рефракції при геодезичних вимірюваннях та GPS - спостереженнях,
- дослідження зсувів та деформацій унікальних інженерних споруд,
- прогнозна оцінка розвитку територій населених пунктів та

Новий етап розвитку гідроенергетики України

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко разом з Головою правління ВАТ «УкрГідроЕнерго», заслуженим енергетиком України, Героєм України, професором кафедри гідротехнічних споруд НУВГП Семеном Поташником взяли участь у пуску першого агрегата Дністровської ГАЕС (на фото вгорі).

Дністровська ГЕС-1 і Дністровська ГАЕС входять у Дністровський гідровузол. До складу гідровузла входить також буферна Дністровська ГЕС-2. Дністровська ГАЕС після добудови входить до списку шістьох найпотужніших гідроелектростанцій у світі та стане найпотужнішою ГАЕС в Європі.

Проектом будівництва Дністровської ГАЕС передбачено 7 гідроагрегатів загальною потужністю 2268 МВт в турбінному та 2947 МВт – в насосному режимах, які будуть виробляти екологічно чисту пікову електроенергію.

На Дністровській гідроакмулюючій станції в Чернівецькій області 4 грудня енергетики здійснили пробний запуск першого гідроагрегата ГАЕС. Агрегат, який має вагу понад тисячу тонн, даватиме 450 тисяч кіловат енергії на рік.

ГАЕС також захищатиме частину Вінницької і Одеської областей та окремі райони Молдови від затоплень під час можливих повеней. Окрім того, 2 водосховища ГАЕС є резервуарами запасу прісної води.

Будівництво Дністровської ГАЕС розпочалося ще у 80-ті роки минулого століття. За масштабністю - це шоста за потужністю будова ГАЕС у світі. За задумом розробників станції, Дністровська ГАЕС вночі має накопичувати вироблену електроенергію українських АЕС, а вдень її віддавати споживачам, компенсуючи нестачу енергопотужностей у годину пік.

У березні 2006 року Кабінет

Міністрів України затвердив „Енергетичну стратегію України на період до 2015 року”, що передбачає зростання виробництва електроенергії здебільшого за рахунок нетрадиційних відновлювальних екологічно чистих

потужністю, за технологіями, за масштабністю, – номер один в Європі”. Глава уряду, розуміючи проблеми гідроенергетики, підкреслила, що Дністровська ГАЕС дозволить Україні отримати частину енергетичної незалежності, про яку

так багато говорили протягом останніх років. Енергія Дністровської ГАЕС є відновлювальним джерелом енергії, завдяки чому країна зможе скоротити споживання природного газу. Дністровська ГАЕС є екологічним об'єктом №1 в Україні: „Цей об'єкт дозволяє підняти на нову якість енергосистему України, і це перший крок до єднання української енергосистеми з європейською енергосистемою.

Такий об'єкт як Дністровська ГАЕС вкотре засвідчує, що країна у важкий час світової фінансової кризи може бути самодостатньою і здатна забезпечувати себе та країни Європи усіма необхідними ресурсами. Дамба Дністровської ГАЕС – якісна водозахисна споруда, розрахована на високий рівень води, що, в свою чергу, дозволить убезпечити регіон від повеней.

За підготовку до пуску першого гідроагрегата Дністровської ГАЕС Почесною грамотою Кабінету міністрів України нагороджений і випускник факультету гідротехнічного будівництва та гідроенергетики Олег Філіпович (на фото внизу). Закінчивши навчання на факультеті за освітньо-кваліфікаційним рівнем “магістр з гідротехнічного будівництва”, він навчався в аспірантурі при кафедрі гідроенергетики та гідромашин НУВГП (науковий керівник – доцент А.М.Маковський). На даний час працює заступником начальника виробничо-технологічного управління Дністровської ГАЕС.

Анатолій МАКОВСЬКИЙ,
декан ФГТБ

джерел енергії.

Зважаючи на стратегічне значення каскаду Дністровських ГЕС-ГАЕС, вирішено не шукати інвесторів і залишити ГАЕС у власності держави.

На даний час понад 87% акцій ВАТ „Дністровська ГАЕС” належить Мінпаливенерго України.

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко взяла участь у заходах, присвячених монтажу першого гідроагрегату та наповненню водосховища першої черги Дністровської ГАЕС. Коментуючи подію, прем'єр-міністр заявила, що відчуває гордість за країну: „Цей об'єкт, рівного якому немає ні в країнах СНД, ні в Європі – за

Перспективи співробітництва в освіті

До Національного університету водного господарства та природокористування завітала делегація самоврядування Вармінсько-Мазурського воєводства (Польща).

У залі засідань університету зустрілися Рафаль Вольскі, директор Департаменту міжнародної співпраці та промоції і його заступник Малгожата Василенко, Іоанна Глезман, начальник Бюро зі співпраці з громадськими організаціями, представники обласної та міської влади Рівного, громадськості, вищих навчальних закладів, зокрема науковці, викладачі та студенти НУВГП.

У ході зустрічі обговорювалася освітня галузь, а саме – співпраця між вищими навчальними закладами України та Польщі. Піднімалося питання розширення відносин між ВНЗ на базі Польського центру східних досліджень.

Також обговорювалися конкретні пропозиції та перспективи двостороннього співробітництва між освітніми закладами Рівненщини та Польщі. Серед порушених питань – обмін викладачами та студентами, участь у спільних програмах тощо.

Дарина ОСТАШ

Нові архітектурні рішення від наших студентів

доцент М.В. Шолудько). Троє друзів чудово спроектували будівлі, які в цілому виглядають як один великий комплекс, виконаний в одному стилі. Щоб продемонструвати свою роботу, студенти на захисті використовували не лише плакати та макети, а й відео-презентації. Така новинка чудово відображає сам проект – складається враження ніби ти прогуляєшся на території комплексу, можеш подивитися на нього з різних ракурсів.

Керуючись девізом „Людині потрібно пізнавати нове, а не згадувати старе”

Деякі роботи особливо сподобалися членам державної екзаменаційної комісії. Так, комплексну роботу Олега Бачунова та Ірини Лавренюк „Багатофункціональний спортивний комплекс на вул. Драгоманова” (керівник – професор О.М. Юрчук) планують подати на розгляд містобудівної ради Рівного, а проект Ольги Безпалої „Університетський громадський комплекс на вул. Чорновола” (керівник – доцент М.П. Пасічник) – вченої ради університету.

Голова комісії завідувач кафедри архітектури Петро Ричков зауважив, що роботи студентів цікаві, сміливі, мають вдаль та нові вирішення. Деякі з них будуть відібрані на огляд-конкурс, який минулого року проходив у Рівному, а цього року

На факультеті будівництва і архітектури завершився захист бакалаврських проектів студентів спеціальності „архітектура будівель і споруд”.

Майбутні архітектори представляли свої роботи, серед яких проекти готельних, спортивних комплексів, автовокзалів з готелем, молодіжних, кінематографічних, розважально-торгівельних, офісних, спортивно-дозвільних і бізнес-центрів та інші.

У своїх проектах студенти враховували усі важливі елементи – силуети споруд, зручність та дощільність будівель, озеленення білябудинкових територій і навіть енергозберігаючі технології.

Деякі студенти виконали комплексні роботи. Так, Ілля Дубина, Олег Плисюк та Дмитро Шевчук представили спільний проект – „Житлово-готельно-розважальний та офісний центр на вулицях Кіквідзе-Бахарєва у Рівному” (керівник –

Ольга Мамкова спробувала кардинально змінити архітектуру Рівного. Вона запропонувала цікавий проект „Готельно-розважального комплексу на розі вулиць Гагаріна-Льонокомбінатівська” (керівник – доцент М.В. Шолудько). У проекті будівлі Ольга використала симетрію та плавні форми. Так як ця споруда розміщена на в'їзді у місто, то на її думку саме такий комплекс має зустрічати гостей нашого міста. У майбутньому студентка планує зробити Рівне архітектурно більш цікавим, адже цього так не вистачає місту.

Серед інших робіт – громадський бізнес-центр, спеціально споруджений для людей з обмеженими фізичними можливостями, який має на даху вертолітну площадку, універсальна глядацька зала на 1200 місць та інші.

відбудеться в Донбаській національній академії будівництва та архітектури (м.Макіївка).

Жанна КУЛІЄВА

Гуртожиток НУВГП – переможець конкурсу

Гуртожиток №2 Національного університету водного господарства та природокористування став переможцем обласного огляду-конкурсу на краще облаштування студентських гуртожитків у 2008 році (завідуюча гуртожитком Людмила Миколаївна Шарабура - на фото).

Другу сходинку посів гуртожиток №6 Рівненського державного гуманітарного університету, а третю – гуртожиток №10 Національного університету „Острозька академія”.

Також проводився і конкурс серед гуртожитків вищих навчальних закладів I-II рівнів акредитації. Як виявилось, найкращі житлово-побутові умови для студентів створені у гуртожитку Дубенського медичного коледжу. Друге та третє місця відповідно посіли гуртожиток №2 Березнівського лісового коледжу та гуртожиток №2 Технікуму технологій та дизайну НУВГП.

Завідувачам гуртожитків вищих навчальних закладів вручені грамоти обласної державної адміністрації, цінні подарунки (пральні машини, холодильники, телевізори, музичні центри, мікрохвильові печі). Грамотами

управління освіти і науки облдержадміністрації також були відзначені вихователі та голови студентських рад гуртожитків.

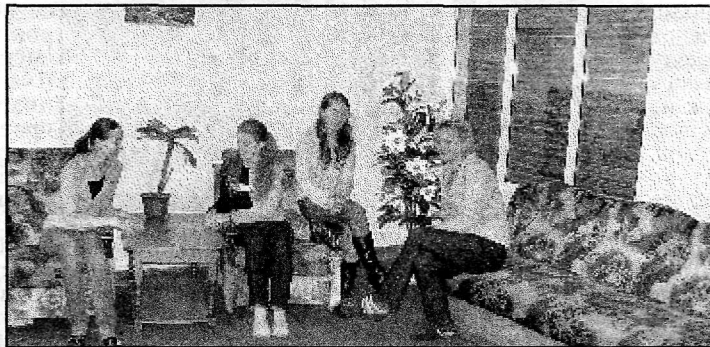
Конкурс проводився у два етапи: перший етап – відбірковий у кожному вищому навчальному закладі, другий етап – обласний.

Для визначення переможців конкурсу було проаналізовано роботу адміністрацій вищих навчальних закладів щодо створення належних умов проживання у студентських гуртожитках, стану збереження майна, організації самопідготовки і дозвілля студентської молоді, формування здорового способу життя, роботу органів студентського самоврядування.

До журі конкурсу входили представники управління освіти і науки облдержадміністрації,

обласної та районних санітарно-епідеміологічних станцій, обласної ради профспілки працівників освіти і науки, ради директорів вищих навчальних закладів, обласної студентської ради.

Жанна ЖОВТЕНКО

Стажування у Польщі

У рамках програми Study Tours to Poland десятеро студентів, обраних за конкурсом з різних міст України, Росії та Білорусі, двічі на рік мають можливість пройти стажування у Польщі. Програма передбачає навчання та стажування з питань економіки, політики, громадського життя, освіти та науки тощо.

У грудні минулого року у програмі взяли участь студенти з Києва, Львова, Вінниці, Одеси, Полтави, Харкова, Сімферополя та Рівного, а також російського міста Калінінград. Рівне представляла як магістрантка ФЕІП.

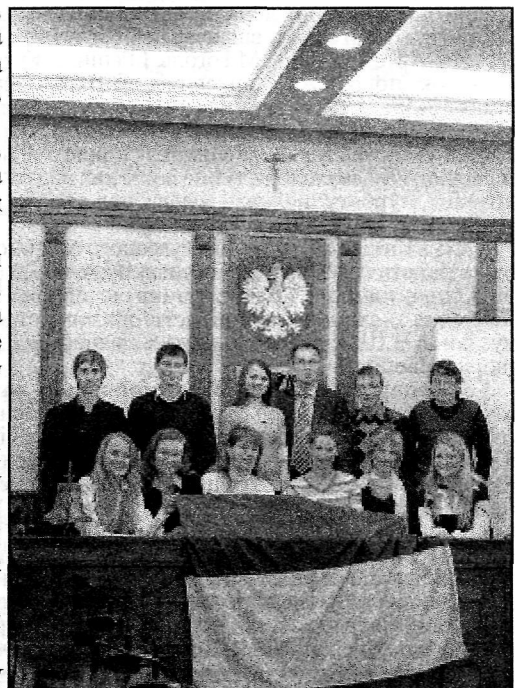
Я стажувалася у Гданську. Програма передбачала проведення тематичних блоків: держава, самоуправління, недержавні організації; засоби масової інформації; освітня система; бізнес; мала і велика батьківщина. У рамках блоків проводилися різні зустрічі. Найбільше запам'яталися зустріч з Богданом Борусевичем, маршалом Сенату Республіки Польща у Варшаві, Едмундом Віттбротом.

Крім того, ми взяли участь у лекціях, тренінгах та семінарах. Учасники програми відвідали також культурно-історичні місця Польщі. Ми побували у Гданському історичному музеї, Гданському морському музеї, парку і костелі міста Оліва, переглянули вистави.

Після завершення стажування учасники отримали сертифікат, який, думаю, зіграє не останню роль в їх професійному житті та громадській діяльності.

Стажування у Гданську залишило особливі враження у нашій пам'яті – нові знайомства, цікавий досвід, спільна реалізація проектів.

Дарія ШПІНЬОВА, студентка ФЕІП

Качанівка – унікальна пам'ятка природи та архітектури

В Ічнянському районі, що на південному сході Чернігівщини, розташоване мальовниче село Качанівка, яке влітку потопає серед розмаїття квітів і трав. Село малесеньке, зовсім не примітне. І нічим би воно не вирізнялося поміж багатих на чудову природу сіл Чернігівщини, якби не його цікава історія.

На території Качанівки впродовж двох століть створювався і майже в цілісності зберігся архітектурно-парковий ансамбль – унікальна пам'ятка кінця XVIII – початку XX століття. Це чи не єдиний садибний комплекс в Україні, який дійшов до нашого часу в порівняно доброму стані, майже з усіма атрибутами провінційної дворянської садиби.

Назва “Качанівка” походить від прізвища придворного співака двора її Імператорської величності Єлизавети Петрівни М.І.Качанівського, який придбав землі на Чернігівщині вздовж річки Смош у 40-х роках XVIII століття.

Катерина II, яка завжди славилася своєю щедрістю до услужливих підданих, неподалік від Качанівки купила землі

для визначного полководця, фельдмаршала, переможця російсько-турецької війни графа П.О.Рум'янцева-Задунайського.

Граф розширив свої володіння, купивши Качанівщину. З 1770-х років розпочинається розвиток Качанівки як садибного центру. За наказом фельдмаршала український зодчий Максим Мосцепанов (учень В.Баженова) по проекту Карла Бланка зводить палац у готичному стилі. Тоді ж на основі природної дубрави було закладено і регулярний парк. Ансамбль неодноразово перебудовувався, змінювалася його площа. Врешті-решт будівлі набули рис класичного стилю, а площа парку досягла 732 га.

Апогею свого розквіту садиба набула у 30-90-х роках XIX століття за власників Тарновських. Зусиллями трьох поколінь цієї родини в провінції було створено справжній культурно-мистецький осередок, духовно-естетичний центр України, де черпали натхнення творчі особи.

Кого тільки не приваблювала Качанівка тихим задумливим парком з численними ставками, заплутаною сіткою багатоярусних доріг, прикрашених скульптурами. Своїми візитами садибу вшанували Т.Шевченко, М.Глінка, С.Гулак-Артемівський, М.Гоголь, І.Репін, П.Куліш, Ганна Барвінок, подружжя Маркевичів, В.Штернберг, брати Маковські, О.Лазаревський, Д.Яворницький, М.Костомаров та багато інших знаменитостей. Альбом почесних гостей Качанівки налічує понад 600 підписів. І всі відвідувачі знаходили тут не лише дах над головою, а й затишок, турботу, належні умови для творчої праці та відпочинку, матеріальну підтримку.

Саме в Качанівці, в глибині чудесного садибного парку, серед тінистих алей народжувалися справжні шедеври. Тут М. Глінка написав кращій уривки до опери “Руслан і Людмила”, створив неповторні зразки національної музики. А В.Штернберг написав у Качанівці свої найкращі твори живопису.

Господар садиби В.В.Тарновський захопився колекціонуванням ще в студентські роки. Основу його унікального зібрання склали козацькі реліквії і безцінна Шевченкіана. Серед раритетів колекції були шабля Богдана Хмельницького, особисті речі Івана Мазепи, Семена Палія, Павла Полуботка, Кирила Розумовського, козацькі клейноди, гетьманські універсали, портрети багатьох відомих діячів козацького руху. Не менш цінним був і шевченківський розділ, який нараховував 758 одиниць. Це був справжній музей українознавства, заповіданий колекціонером-меценатом Чернігівському губернському земству для створення музейних експозицій. Качанівська

колекція оцінювалась сучасниками в кілька сотень тисяч карбованців сріблом. Насправді ж, вона була й залишається, хоч і в розрізненому вигляді, безцінною.

Інтерес до колекції Тарновського привів у Качанівку 1880 року Іллю Репіна для продовження роботи над знаменитою картиною «Запорожці пишуть листа турецькому султану». Впродовж майже всього літа художник замальовував козацькі реліквії, писав портрети господарів, пейзажі, захоплено працював.

Овіяне легендами і перебування Шевченка в садибі. Він був знайомий з усією ріднею Тарновських і все життя підтримував з ними приятельські стосунки. Про це свідчить той факт, що поет неодноразово продавав або дарував Тарновським свої твори (картина “Катерина”, поема “Гайдамаки”, “Кобзар” та багато ін.). У Качанівці до цих пір зберігся своєрідний культ поета, а Шевченкіана, зібрана Василем Тарновським (молодшим), стала основою створеного в Києві Національного музею Тараса Шевченка.

Наприкінці XIX століття у Качанівці з'явилися нові власники – цукрозаводчики Харитоненки. Голова родини Павло Харитоненко був не лише багатуо людиною, землевласником, промисловцем, а й добродійцем, колекціонером. Останніми господарями садиби протягом 1914-1918 років була старша донька «цукрового короля» Олена та її чоловік Михайло Олів. При них садиба, як і раніше, процвітала. Тут розміщувалася картинна галерея, велика бібліотека, зберігалися кращії традиції минулого, гостювали цікаві люди, зокрема

художники М. Добужинський і Петров-Водкін. Але культурне життя Качанівки поступово завмирало.

Часи руйнації для Качанівки настали з приходом радянської влади, у 1918 році, коли садибу націоналізували. Палац втратив своє багатство, майно розграбували. Парк заріс самосівом, оскільки за ним ніхто не доглядав. Втрачені всі паркові композиції і елементи. Для нової влади було неважким все, що стосувалося колишніх господарів – панів, в яких вбачався ворожий клас. То ж знищувалося все, що потрапляло під руку.

У 1925 році в садибі було влаштовано дитяче містечко – комуна ім. Воровського, де знайшли притулок 500 дітей-сиріт. Далі “дворянське гніздо” використовували в оздоровчо-лікувальних цілях. Так продовжувалося аж до 1981 року, коли нарешті естетичні якості Качанівки були оцінені. Її оголошено Державним історико-культурним заповідником.

Сьогодні Качанівський парк є одним з найбільших пейзажних садів в Україні і Європі. Він увібрив у себе все найкраще, чим багате світове паркове мистецтво і українська природа. Розмаїттям кольорів і пахощів, кришталевою чистотою джерел, дзеркальною гладдю великих і малих ставків (площею 116 га) зачарує парк своєю неповторною красою. Тут збереглися паркові мости, овіяні легендами гірки Кохання і Вірності, «Романтичні» руїни на березі Великого ставу, які є унікальною пам'яткою садово-паркового мистецтва XVIII століття. У парковому масиві нараховується понад 50 порід дерев і 30 видів кущових. Акліматизовані в листостепу – ялина, сосна, ялиця сибірська, кипарисовик, а також бархат амурський, лох.

Указом Президента України від 27 лютого 2004 року Качанівці надано статус Національного історико-культурного заповідника, тут започатковано проведення щорічного літературно-мистецького свята “Качанівські музи”.

Світлана КОЗІШКУРТ,
доцент кафедри гідрометeorії